

denne paa en iøjnefaldende Maade drak et privat Glas med ham, — en Begivenhed, som Dagen efter stod udførlig omtalt i alle Byens Aviser, i Borgerbladet endog under Overskriften: »Et historisk Øjeblik«.

For Max Bernhardt var den vundne Sejr nu afgjort betydningsfuld. Det var lykkedes ham at slaa fast, at man ikke kunde gaa uden om ham; at selv Børsens Matadorer intet formaaede uden at have sikret sig hans Bistand. Ivan tabte næsten Vejret, da han erfor Nyheden. Han mente nu ethvert Haab for Pers Planer sønderbrudt for lange Tider. I et hysterisk Udbrud af Fortvivelse raabte han op om Forræderi og snigmorderiske Anslag, da han forstod, at Max Bernhardt kun havde benyttet Vennens Nationalværk i et Intrigespil som en Indsats, der paa Forhaand var bestemt til at ofres.

Per triumferede.

»Hvad sagde jeg!« ytrede han overfor Jakobe, der ogsaa var bleven en Del opskræmt af Begivenheden. »Vil du nu indrømme mig, at din Hr. Max er en samvittighedsløs Bandit, og at det var et Held, jeg itide fik Færten af hans Rævekage. Jeg havde ellers nu staaet der pænt som en afblanket Nar! . . . Nej, det er, som jeg siger, der maa rejses en Bevægelse herhjemme for at udrydde den Slags Skadedyr af det offentlige Liv.